



Records d'un viatge a Malta, plena de banderes catalanes

Autor: Teresa Clota

Data de publicació: 27-01-2022

Recuperem unes notes personals de la Teresa Clota d'un viatge que va fer a Malta al 2004 amb l'Institut de Projectió Exterior de la Cultura Catalana (IPECC) i on va quedar sorpresa de veure-hi tantes banderes catalanes

A la memòria de la Maruixa de Siles

Era el dia de la Puríssima, el matí del 8 de desembre del 2004. Érem a Malta, a la Valletta.

Es commemorava el 150è aniversari de la proclamació de la Puríssima Concepció com a dogma de fe. El 8 de desembre de 1854, el papa Pius IX va dir: què tants dubtes, que si era, que si no era "plena" de gràcia. Ho proclamo dogma de fe. I ja està.

La Immaculada de Murillo, la teníem penjada a l'escola i un dia la mestra ens la va fer dibuixar, sense haver-nos donat mai cap lliçó de dibuix.

El gener del 1966, al Museu del Prado de Madrid, quan vaig veure el quadre original i vaig comprovar que era una quadre tan petit, em va sorprendre. Jo m'havia imaginat que era un quadre molt gros. Era tan gros el patiment que vaig passar per dibuixar-la!

A la punta de més avall de la Valletta, estava tot guarnit amb banderoles com de festa major, blanques i blaves, i pertot hi havia penjades imatges de la Puríssima guarnides amb flors i nois ben joves enfilant-se amb escales per penjar garlandes. Als carrers, porta sí, porta no, hi ha una fornícula amb una marededéu o un sant o santa. I a cada pas trobes una església.

Tot caminant cap avall, a mà dreta, hi havia un bar que a sota del nom del bar hi havia una bandera catalana a la fusta. Era molt ampla, però molt curta: era retallada per fer de guarniment. I n'hem vist un parell més, amunt de les cases, però no penjades com a bandera, sinó així, de guarniment.

Quan ens anàvem acostant cap a l'església on era programat de visitar, ens vam trobar davant d'una paradeta on venien crispetes, una taula amb una caixa alta, transparent. Vàrem quedar emocionats en veure que la taula estava embolcallada: duia una faldilla amb la bandera catalana de roba, exactament igual que qualsevol parada de llibres el dia de sant Jordi a Catalunya, posem-hi per cas. Amb la bandera catalana segurament que donaven sentit que era festa grossa. O potser ja l'hi posen sempre amb naturalitat? Al costat hi tenia la Maruixa de Siles i en Joan Salvador i els vaig dir: poseu-vos aquí que farem una fotografia històrica. Era emocionant, "la bandera de casa, tan lluny de casa, quan a casa no te l'hi volen gaire". El venedor no hi era, i vàrem esperar una mica i no arribava, perquè potser era a penjar garlandes.

Maruixa de Siles a Malta amb l'IPECC, 8 de desembre del 2004, davant una parada de crispetes amb la bandera catalana

Quan vàrem arribar a l'església vaig veure un espectacle que em va recordar Don Camilo: a dalt de les escales, al costat de la porta de l'església, uns homes joves i de mitjana edat, anaven molt mudats, molt, vestits de negre i encorbatats i contents tots, a fora i enraonant. A dintre deien la missa, i podien ben representar en "Peppone" i altres autoritats del llibre que vaig llegir fa més de cinquanta anys.

La missa era en maltès, i de tant en tant hi surt una paraula en llatí. Diu que cada any aquesta missa és una prova de força, de resistència, de veure quin capellà fa el sermó més llarg, quin aguanta més temps predicant. He comptat 14 capellans envoltant l'altar, tots amb roquets blancs. L'Enric Garriga-Trullols ens fa sortir. Hem d'anar a continuar fent més visites. Jo m'hi hauria quedat més estona contemplant l'espectacle: la musicalitat de la llengua, la cara de la gent escoltant impassibles, quiets, mirant fixament el predicador... I em vaig recordar del fet que explicava el meu oncle Joan, fill de Les Preses: hi havia un home que ja estava cansat de tanta estona que feia que el capellà predicava i no acabava mai; es va aixecar i, quan era a la porta de sortida, va dir: Prediquessis sempre més!

En Garriga ens va explicar que la Valletta la va fundar un occità, un provençal.

Teresa Clota